

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ωρα 07.47. Ανοίγω το ένα μάτι, μετά το άλλο. Το χέρι μου πιάνει το τηλέφωνο. Κανένα μήνυμα, μόνο ένα μέιλ που με ενημερώνει για μια προσφορά που δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να χάσω. Ένας ελαφρύς ίλιγγος καθώς γυρίζω προς τη δεξιά πλευρά του κρεβατιού. Η γνώριμη επιθυμία να αφρατέψω το μαξιλάρι, να φρεσκαριστεί λίγο, για να ξανακοιμηθώ καλύτερα. Να ξαναβυθιστώ. Το σώμα ακίνητο. Να μην κάνω τίποτα, να μη σκέφτομαι τίποτα. Να ξεχάσω αυτή την εβδομάδα. Να απολαύσω τη γεύση της Κυριακής. Τη γεύση των παιδικών χρόνων. Το γλυκό νανούρισμα της απραξίας. Νιώθω, όμως, μια φαγούρα στα πόδια. Μια παράξενη αίσθηση που έρχεται να ταράξει τη βολή μου.

Σηκώνομαι, αναγκάζομαι να τινάξω το πάπλωμα, να προσπαθήσω να διώξω τον εισβολέα. Τίποτα ορατό εκ πρώτης όψεως. Σκύβω πιο κοντά, θυμωμένη. Τα μάτια μου πέφτουν πάνω σε έναν κόκκο άμμου. Χειρότερα, σε μια χούφτα άμμου. Τι γυρεύει αυτή η άμμος στο κρεβάτι μου, στο κρεβάτι ενός ανθρώπου που έχει μήνες να πάτησει το πόδι του σε παραλία; Αδύνατον, παράλογο. Δεν έχει καμιά δουλειά εδώ. Ξαπλώνω πάλι. Πόσο θα ήθελα να ήμουν από αυτούς που δεν τους νοιάζει τίποτα. Να γλιστρώ στην ύπαρξη με ομορφιά και χάρη. Να μη με αγγίζει τίποτα. Να νιώθω πανάλαφρη. Η άμμος είναι το απόλυτο τίποτα. Δεν υπάρχει λόγος να νιώθω θαμμένη, να ταραζομαι, να μου σφίγγεται η καρδιά. Γιατί, λοιπόν, δεν τα καταφέρνω; Γιατί μια τόσο ασήμαντη λεπτομέρεια μοιάζει να κάνει τον κόσμο μου κομμάτια; Γιατί όλα αυτά τα δάκρυα ενώ γεμίζω ένα μπολ με δημητριακά;

Με λένε Πηνελόπη, είμαι τριάντα χρόνων και θα ήθελα να καταλάβω τι μου συμβαίνει.